

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmma Practica Theologiae Mysticae

Gelen, Victor

Coloniae Agrippinae, 1652

Status praelibaminum mysticorum. Decisio Secvnda.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9766

STATVS PRÆLIBAMINVM MYSTICORVM.

DECISIO SECUNDA.

QVAMVIS ordinaria Catholicorum deuotio, ad status mysticos præcisè non pertineat; vniuersalis tamen pietatis notitia, hoc videtur exigere, vt ante negotij mystici tractationem, tantum de ea dicamus, quantum communi vtilitati prodesse visum fuerit, Et ideo hoc loco tractatur,

- I. *Quomodo Dammati, & finaliter impij Deum persentiscant.*
- II. *Quid Catholici pœnitentes de mysticis participent.*
- III. *Pientiores. siue in statu Religioso, siue seculari, in suis precationibus ad Deum frequenter consolationes diuinas experiri.*
- IV. *Pientiores eiusmodi non facile ad exercitia mystica transeant; relicta praxi ordinaria sanctæ Matris Ecclesia.*

ARTICVLVS PRIMVS.

Quomodo damnati, & finaliter Impij Deum persentiscant.

CVM non sit *a* qui se abscondat à calore eius, à remotioribus, seu infimis incipiendo, inueniuntur primo Dæmones, & finaliter impij Homines, *b* qui licet [propter *c* aliquos particulares effectus, qui interdum eorum voluntati contrariantur, dicantur Deum odio habere: tamen in quantum Deus est Bonum commune omnium, naturaliter diligunt Deum plus quam seiplos] interea verò, quia desperantes, semetiplos traderint iniustitiæ ad iniquitatem, [*d* miserè; & inuiti, ex hac vita excedunt, nulla sancta spe freti, propter vitam, quam flagitiosissimam egerunt] cumque ex intima Dei præsentia, quod illa cum ipsis

multa e fortitudine contendat, & magnitudinis suæ mole premat, ad supremum vsque desolentur; vtrisque scilicet tam Damnatæ, quam scelestissimis hominibus penitus nihil, (illis quidem in æternitate; his autem in tempore) pœnositus, ac intolerabilius euenire potest, quam in semetipsis supremi boni, & malitiei propriæ coëxistentiam contrarijs affectibus vicinissimè compati, & tolerare. Vndè etiam ab omni mystica beatitudine, iure merito excluduntur. Sufficiat interim ad vniuersalem statuum ordinem, obseruasse, quod fœmnia propter semetipsum operatus sit Dominus; impium quoque in diem malum. Quo

a Ps. 118. *b* Ephes. 4. *c* S. Thom. 1. p. q. 60. a. 5. ad 5. & S. Dion. de Eccl. Hier. c. 7. e. 126. 23. f. Prou. 16. *g* Psam. 138.

Sanctissimæ Trinitatis effulget, quamuis ad nimium cruciatum, quem proprijs voluptatibus inebriati, iusto Dei iudicio sustinent. His autem relictis, ad illos quibus spes vitæ æternæ affulget, transeamus.

Quid Catholici pœnitentes de mysticis participant?

ARTICVLVS SECVNDVS.

Qui Catholica fide muniti, depravatæ naturæ malitiam non satis cauent, & grauioribus peccatis subindè commaculant; durum profectò conscientia stimulum, ac Syntheresis contra malum, obmurmurationem incessanter sustinere habent, velint nolint ipsi. ex quo fit, vt ad salutarem pœnitentiam, peccatorumque detestationem denuò commoueantur, optimam pœdagogiam de summo bono participantes, vt a oculi eorum sint videntes præceptorem suum, & aures eorum audientes vocem post tergum monentis. quibus auxilijs commoti gemitibus *b* inenarrabilibus propriam dein fragilitatem deplorant, peccata Sacramento pœnitentiæ delent, ac diuinam in se bonitatem collaudant.

Quod autem eiusmodi homines ad contemplationem primi principij, & optimi, quod Deus est, non pertingant (quamuis in mentibus ipsorum intimè præsens sit) ex eo prouenit, quod [mens humana *c* sollicitudinibus distracta, non intrat ad se per memoriam phan-

tasmatibus obnubilata, non redit ad se per intelligentiam, concupiscentijs illucta, nequaquam reuertitur ad seipsam per desiderium suauitatis internæ, & lætitiæ spiritualis; ideo totaliter in his sensibilibus iacens, non potest ad se, tanquam ad Dei imaginem reintrare] quapropter inter alia Christianæ pietatis, & misericordiæ opera nihil salubriùs talibus superesse videtur, quam [oratio, quæ Deo est *d* sacrificium Angelis organum, Sanctis conuiuium, orantibus præsidium, contritis vnguentum; pœnitentibus remedium, hostibus iaculum, & omnibus tentatis fundamentum.] quinam autem vicinius Deum prælibent, consequenter videamus.

Pientiores, siue in statu Religioso, siue seculari, in suis ad Deum precationibus frequenter consolationes diuinas experiri.

ARTICVLVS TERTIVS.

Cum melior sit dies vna in atrijs Domini, super millia sæculi nonnulli pientiores Catholici, siue in matrimoniali, libero, aut voto continentia obligato statu, vel etiam in ordine aliquo regulari à sede Apostolica approbato, degant; quocunq; pio affectu tanquam apes argumentosa, varijs sanctisque exercitijs in fide, spe, & charitate Domino famulantur. modo enim orationes vocales absoluunt, modo amorosis suspirijs, ad diuina feruntur, vix sacris ceremonijs, & diuinis laudibus (siue

B cho-

a Isai. 20. *b* Rom. 8. *c* S. Bonau. Itin. men. c. 4. *d* S. Bern. apud Harph. l. 1. p. 2. c. 42.

chorali, siue figurali cantu peragantur) interesse contingit, quin & ipsi miris spiritus suauitatibus Deum collaudent, verbo diuino sic intersunt, vt omnes homines ad salutem pertrahi exoptent, maiores non tantum culpas; sed & leuiiores, & quæ magis ex humana fragilitate, quam ex proposito committuntur, humili, deuotoq; Sacramentorum vsu expiant, atq; ad opera misericordiæ spiritualia, & corporalia, magno interno solatio feruntur, Virtutumq; perfectionem in alijs maximè commendant, & pro viribus imitantur; non sine magna diuini spiritus dulcedine, quæ rectè agentes semper concomitari assolet, omnia qualiacunq; acciderint de manu Domini humiliter accipientes. Considerant enim piè, quod [misericors a Deus mæstis rebus quædam etiam iucunda permiscuit, quod certè in Sanctis omnibus facit, quos neque tribulationes, neque iucunditates sinit habere continuas; sed tum de aduersis, tum prosperis iustorum vitam, quasi admirabili varietate contextit.]

Talibus autem cum [oratio sit eibus mentis, b præclaraq; alimonia suauitatis, quæ membra non onerat, sed in ornamenta conuertit:] hinc frequenter insigniores cælestes affluentias fidei sua exercitatione, à Deo consequuntur: quam plures illorum, qui ex instituto, aut vocatione mysticæ exercitationi appropriati, remisso, tepidoq; spiritu, nec frigent, nec calent; aut etiam (magis tamen verbosa iactantia, quam ope-

re & veritate) in mitabilibus super se ambulant, & super nesciunt & quia ex utrisque nonnulli, (quibus tamen à vocante dictum non est) altioribus se temerè ingerunt, hinc consequenter monemus, ne altum quis sapiat, sed Deum, timeat,

Pientiores eiusmodi non facile ad exercitia mystica transeant, relicta praxi ordinaria Sanctæ Matris Ecclesiæ.

ARTICVLVS QVARTVS.

NON in humanis tantum; sed & in diuinis, appetitus ad altiora nobis innatus, hallucinari solet, & immatura celeritate, sublimioribus rebus se se ingerere. Vndè etiam pientiores aliqui ad vitam contemptiuam, ex regulari statu, aut particulati gratia nõ vocati, mysticorum orandi modos, & diuinas perceptiones assumere attentant, non sine periculo. Cum enim quilibet in ea e vocatione, in qua vocatus est manere habeat, eiusq; consueta pietatis exercitia peragere; si absq; iudicio prudentis mystici, ad maiora Religionis, ac status sui se transtulerit, non mirabitur, si aut corporis debilitates, capitis dolores, aut spiritus ariditates, rædiq; incurrat; Insuper etiam, quæ pietatis videbatur habere exercitia, deperdat, & cum explicitum mysticorum studium d totam vitam hominis requirat, qua non temeritate ad illorum statum, aut gratiam, diuinasq; contemplationes non vocatus, se se intruderet?

Eia

a S. Chrysof. hom. 8. in Mat. b S. Amb. apud Alenf. 4 p. q. 26. memb. 1. n. 1. c 1. Cor. 7. d S. Tho. 2. 2. q. 180. a 8. c.